

Ha a lelkiismeret nem működik, szétesik a világ

Tisztelt közönség, elnök úr! Elnézést kérek, hogy csak most, a műsor végén köszönöm meg ezt a díjat, s nem amikor átvettem, de annyira meg voltam hatódva, hogy nem tudtam megszólalni. Ha az ember azoktól kap valami-féle visszajelzést, akikért dolgozik, akkor ez nagyszerű érzés. De vajon megteszünk-e mindent, vajon megtettém-e mindent annak, aki mindnyájunkat ideküldött? Mert világot fenntartani, közösséget fenntartani, kultúrát fenntartani csak ilyen lelkiismerettel lehet. Vissza kell térnünk ahhoz a gondolkodáshoz, amelyben tudomásul vesszük, hogy van lélek, van lelkiismeret és ezen a belső talapzaton áll minden. Ha a gravitáció nem működik, szétesik a világ, ha az emberi lelkiismeret nem működik olyan pontosan és erősen, mint a gravitáció, szétesik a közösség, szétesik a kultúra, szétesik az ember, a család, minden. Sokan mondják manapság, hogy az emberi lélek valahova le akar születni erre a földre, és oda születik, ahova ő kiválasztja, hogy milyen szülők gyerekeként akar élni. Ezek szép hiánypótló teóriák. Biztos, hogy van benne igazság, én mégis azt mondom, hogy mindnyájunkat ide leküld valaki. És hogy hova, azt nem mi döntöttük el. Ennek a megtiszteltetésnek, amiben most részesültem, amit tiszta szívből köszönök, és talán megindultságom igazolja, hogy tiszta szívből teszem, ennek van egy másik oldala is. Nevezetesen, hogy a délvidéki magyarság egy ifjú generá-

ciója, a magyarkanizsai ifjú, szellemi elit adott erőt sok mindenhez nekem is, mint ahogy oly sok alkotóművésznek, akik innen származtak, innen származnak, vagy akik nem itt dcigoznak, de tudják, érzik e két dolgot: egyfelől, magát ezt a szellemi közeget, ahol fészket kapott ez a kis vacak madár, amely itten tojja a zenéit, s talán csak kikel belőle valami, másfelől pedig azt, amit én is látok, hogy a mi népünk és kultúránk hihetetlenül rossz állapotban van. Ezt mint anyaországi magyar merem kimondani. Ugye, mi magyarok a fájdalomunkon nevetünk, örömeinkben sírunk, és most öröm van, és mégsem szabad sírni, mert még nincs itt az ideje annak az örömeink. Ez az öröm akkor lesz igazi öröm, hogyha ez a kultúra, ez a nemzet, ez a nép újra a maga örömébe kerül, talpra áll. Meggyőződésem szerint ez a szellemi-lelki talpra állás, akkor fog bekövetkezni, amikor az a magyarság, amelyet leamputáltak a nemzet testéről, újra beoltja őrző magasrendű kultúrájával, erkölcsiségével, erejével a fölhígult, elerőtlenedett anyaországot. Itt tehát, és ez igaz a többi részre is, nem szabad lélekben elgyengülni. Nem szabad hűtlennek lenni, mint ahogy én úgy érzem, valahányszor itt vagyok, hogy itt él a hűség, és egy csodálatos erő lappang.

Én most három zongoradarabom egy kis részét fogom eljátszani, fűzészerűen. Köszönöm szíves figyelmüket.

Szabados György ünnepi kishangversenye